

KYSTENS TRAGEDIER:

ORKAN OVER TITRAN

Av Idar Kristiansen
Tegninger av Per Frenger

Vi lå 3-4 mil ute på havet ulykkesnatten, og oppga snart alt håp om å nå land igjen. Sjøen var et rykende kok, vi ventet hvert øyeblikk å bli havets rov. En av mannskapet ble surret fast ved roret, og som ved et under kom vi lykkelig i havn. Rormannen så fryktelig ut. Klerne var slitt av kroppen hans. Tauet som han var surret med, hadde gnagd seg inn i kjøttet, slik at han hadde svære, åpne sår.

Fiskeren som kunne fortelle dette, hadde gjennomlevd en av de vildeste netter på Norskekysten i nyere tid. Den natten som for all overskuelig fremtid vil være knyttet sammen med navnet Titran, det vesle fiskeværret lengst vest på Frøya. Siden 1849 har ingen ulykkesnatt kostet flere menneskeliv.

Vi er tilbake i året 1899. Det foregår et bra drivgarnsfiske etter sild på strekningen mellom Sula og Smøla. Titran er hovedstasjon for fangstflåten, på grunn av at stedet ligger mest lagelig til. 90 fartøyer har vær i Titran. På det aktuelle tidspunkt befinner 114 fartøyer seg ute på feltet. 11 av dem er dampbåter.

Datoen er den 13. oktober.

— En fin dag! nikker fiskerne til hverandre, mens de i morgentimene gjør seg klar til å dra ut. Lett østlig drag i luften, disig luft som ligger inn mot øyene og skjuler dem når man kommer tilstrekkelig langt utpå. Jo visst står barometeret uvanlig lavt. Men det betyr ikke stort. Barometeret er ikke Vårherre, just!

De får hilse på Vårherre.

D/s «Leif Eriksson» er landets første motordekksbåt beregnet på fiske. Den hører hjemme i Ålesund og er på 60 fot. Skipper er Johannes Kjerstad fra Bergen. Vi blir med ham ut på feltet, og ser hva som skjer.

«Leif Eriksson» går nordom hele den øvrige flåten, lengst opp til luvart. Strømmen gjør at vi vil drive mot Smøla, mener skipperen.

Han tar feil, viser det seg. Strømmen bærer atskillig mer nord enn han regnet med. Havet er som et blankpolert gulv. Foreløpig. Utpå ettermiddagen kvitner sjøen og blir urolig, som om den vrir seg i vånnde over hva den brukes til i de kommende timene. Luf-

ten er merkelig tung, det er tydelig at folkene ikke liker seg. Men timene går, det blir kveld, man gjør seg klar for å møte natten på vanlig måte. En mann blir satt på vakt, de andre kryper til køys for å samle krefter til morgendagen.

Skipperen blir liggende og vri seg. Søvnen vil ikke komme, det er som han aner at noe skal skje. Urolig kikker han ut. Sjøen hvitner stadig mer — er det uvær i anmarsj?

— Hva er vindretningen? roper han opp til vaktmannen en halv time før midnatt.

— Rene svartstilla! får han til svar. — Merker ikke drag i det hele tatt!

Skipperen tygger litt på det, og liker ikke den smaken han får i munnen.

— Purr mannskapet! roper han opp til vekten. — Vi skal trekke!

Han får på seg sjøstøvle. Men før han rekker å komme seg på dekk, er orkanen der.

Strømmen bærer nord, mot vinden. På et øyeblikk blir sjøen så kvass at vi frykter for at den vil slå oss ned. Det er fare for at kabelen skal bli gnagd av i gattet, det ville i så fall bety farvel til garnene. Skipperen må til slutt ofre en-

gelskskinnsbukksene for at vi skal ha noe å kle kabelen med. De holder bra, ser det ut til.

Båten hugger voldsomt i sjøene. Det er et helvetes vær. En riktig hårdskalle får toppplanterna til å eksplodere, oljen skvalper slik at den slår opp i flammene. Dekket er nesten like meget loddrett som vannrett. Sidelanterne kommer under vann og slukner. Flaggermuslykta bak skorsteinen er eneste lys på dekket nå. Så steiler båten på ny, og hugger til. Luftsuet slukker lampen i lugaren, slik at det blir stumende mørkt nedenunder.

Lukene er skalket. Båten er i fart for å holde kabelen passe stram. Fire mann på dekk får klare seg, slår skipperen fast. Under dekk med resten! Ned i markedet! Der blir dere i alle fall ikke skyllet overbord!

Selv blir kapteinen i styrehuset hele natten. Plutselig fosser kald sjø inn i kahytten — et brott har slått inn skytthet. Skipperen banner, river til seg hodeputen og en oljefrakk, og får koret hullet sånn noenlunde.

I time etter time er vi mer under enn over vannet. Båten stamper, steiler og vrir seg som en villhest i band. Hver gang et nytt berg av vann ramler ned over båten, tenker vi at nå, nå er det slutt. Men hver gang retter «Leif Eriksson» seg opp og rister vannet av seg. Da gryet kommer og lar oss se vannbergene som ruller mot oss, er vi fortsatt blant de levende.

Ved fjortentiden løyer det litt, og i en fart får vi opp garnene. Kledt med sild går de direkte i rommet. Så setter vi kurs i syd-sydøstlig retning, inntil vi får kjenning med Kya-fallene. Først i mørkningen er vi inne ved Titran.

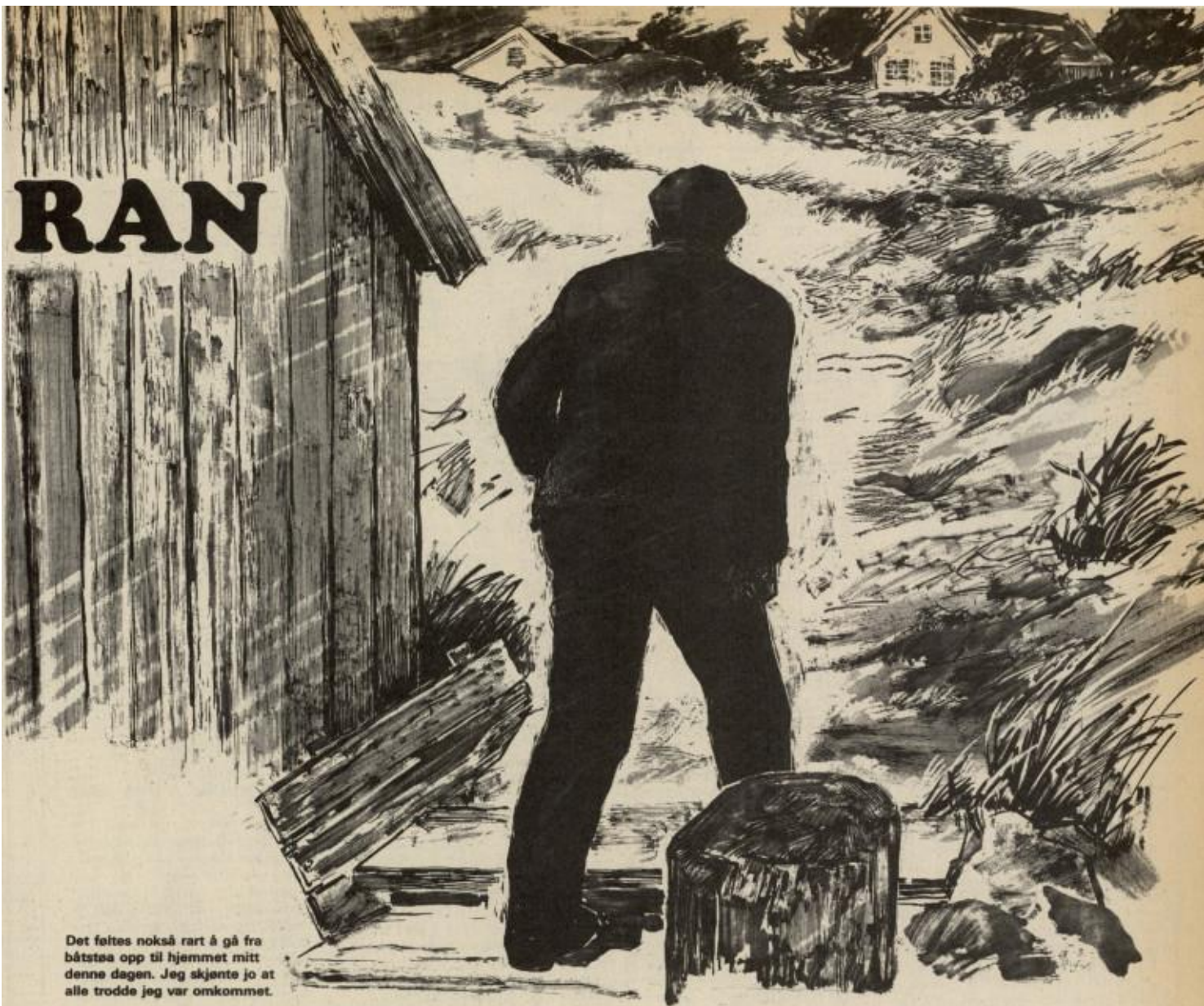
I daggningen får vi en rekke besøk — guttunger og kvinnfolk og gamle menn som vil vite om vi har nytt om andre båter. Har vi sett noen, har vi hørt noe? Mange er forulykket, det vet de allerede. Men hvem, hvor? Bare 30 av de 90 fartøyene fra Titran er kommet inn. Jo, de vet at den båten og den båten ble knust ute i fallgarden i går. Men hvor er de andre? Alle kan da vel ikke være knust, forlist, borte! Har vi nytt å fortelle?

De trygler med blikkene, de gamle, de unge. Men vi har hverken sett eller hørt noe som kan gi håp, eller drepe håp. De ror bort like tomhendte som da de kom. De ror hjem til sine lave stuer, for å håpe, frykte, vente. De er vant til det, her ute.

De fleste på Titran venter ikke frigjeves. Da været har lagt seg og alle som er blitt stradd rundt på holmer og skjær vender hjem, er det på tide å foreta optelling. Åtte fra Titran er borte. Det er ikke så meget, det kunne vært langt verre.

Det er verre. 132 mann fra andre

RAN

Det feltes nokså rart å gå fra båtstoa opp til hjemmet mitt denne dagen. Jeg skjønnte jo at alle trodde jeg var omkommet.

steder har satt livet til i det samme uværet.

Jo, de har sannelig fått hilse på Vårherre, fiskerne. Eller kanskje det var på hin-mannen? 140 menns livsflammer blåst ut på en eneste natt. I alt 32 fra Frøya, 8 fra Hitra, 5 fra Ørland, og 4 fra Åfjord – tilsammen 49 fra Trøndelag. Fra Møre gikk det hele 78 mann, og fra Nordland 13.

24 seilfartøyer og 1 dampbåt totalforliste. Bare i syv tilfelle fikk man vite hvor. 7 andre fartøyer ble smadret mot land. Mannskapene fra disse båtene ble berget, på 6 mann nær. 57 av de øvrige fartøyene kom inn i til dels sterkt ramponert tilstand.

På Veidholmen utenfor Smøla drev det i land en skrivepult som hadde tilhørt Kornelius Skarpnæs fra Frøya. Han var med dampbåten «Skude-skjær». Så visste man hvordan det var gått med den båten.

Stranda ved Titran var overstrødd av vrakgods, forteller øyenvitner, og en rekke vrak drev i land på Hitra. Skipperen på damperen «Rein» skrev like etter tildragelsen:

– På Titran havn var alt et eneste kaos. Der kom fartøyer inn som bare hadde filler igjen av seilene, og enkelte var helt uten rigg. I løpet av natten kom det så fullt av fartøyer at de i mørket seilte hverandre i senk inne på havna. Det var så mørkt og regntykt at man ikke kunne se en håndsbredd fremfor seg, ettersom alle lanternene var blåst ut.

Tilstanden ute ved den ytterste fallgarden kan ikke beskrives. I mørket og regntykket visste knapt noen hvor de var. Da lanternene var blåst ut, kunne de ikke se hverandre. Rop om hjelp og hjerteskjærende nødsråk høstes over alt og blandet seg med stormens hyl. Det var intet annet å gjøre for de stakars fiskerne enn å gi seg helt over til sin ulykkelige skjebne og la det stå til på lykke og fromme. I den grenseløse forvirringen var det ikke til å unngå at de seilte hverandre i senk.

Ute ved fallgarden slo sjøene over den høyeste rigg, forteller øyenvitner.

At det kan gå godt selv om det ser temmelig ille ut, er denne beretningen et eksempel på:

– Vi var fem mann om bord. Stormen plukket fremseilet i filler, og bom-

men falt ned på rekka og slo en mann overbord. Vi trodde selvfølgelig at han var borte for alltid. Men plutselig fikk vi se at han hang fast med den ene foten i bommen. Jeg stod til rors, de tre andre fikk det travelt med å prøve å berge ham.

Det var ingen enkel sak. Mannen hang med hele overkroppen nede i sjøen. Gang på gang var det nære på at stormkastene lempet de tre redningsmennene ut i bølgen. Men til slutt klarte de da å få ham smudd, slik at de kunne dra ham inn. Utrolig nok var det liv i ham fremdeles.

«Brødrene», som båten vår het, holdt nordover til det begynte å dages. Vi kom oss da inn til Avløsvågen sør om Hallaren. Vakre var vi ikke, selv om det stod til liv. Hender og ansikt var bare rødt kjøtt etter strabasene.

Havet gir, havet tar – én gang det ene, en annen gang det annet. Men stundom er det som om havet ikke riktig kan bestemme seg for om det skal gi eller ta. Stundom synes det som om to makter er tilstede samtidig og i stadig slagsmål med hverandre. I det ene øyeblikk har den ene overtaket, i neste øyeblikk er den annen sterkere.

Slik omtrent lyder den nesten utrolig dramatiske historien som den senere fyrvokter Jens Vold kunne fortelle fra sitt møte med Ragnarokk og Midgardsormen:

– Vi var seks mann på en liten dekkbåt som det var meningen å seile inn til Titran. Vi var kommet opp under Slettringen da stormen ved 2-tiden om natten falt over oss. En fyrlykt på Saltholmen viste blankt lys, og vi gav oss til å seile etter den. Men dessverre, det var feil på lykta. Den blanke sektoren viste innover fall og breknninger. Forrædersk lokket lykta mange menn like inn i døden.

Også vi kom inn i brottene. Båten ble slått i stykker under oss. Jeg var den eneste som kom meg over i den småbåten vi hadde med. Ikke før var jeg kommet i båten, før en brottsjø slengte den inn mot akterenden av den synkende skuta. Den fikk en kraftig dask, ble temmelig ramponert, og sjøen fylte den halvveis. Jeg trodde den skulle gå rundt. Men i neste nå ble den trukket bort av dragsuget, med meg om bord.

Jeg satt i vann til hoftene, men

Fort. side 47

Orkan over Titra

Forts. fra side 35

klarte å karre meg til akterrommet hvor det var keiper til å bruke årene i. Men hvor iberdig jeg enn prøvde å ro, drev uværet meg til havs. Til sist hadde jeg ikke annet å gjøre enn å sitte der på aktertofta, holde maktesløs i årene, og la det stå til.

Som jeg satt slik i den skrøpelige båten og måtte finne meg i at stormen lekte med meg lik en ondskapsfull løve med en mus, fikk jeg plutselig se en lanterne forut. Et glimt av håp jog gjennom meg. Men lanternen forsvant like fort som den hadde vist seg, og jeg drev videre på min ville, trøstesløse ferde.

Litt senere kom plutselig et fartøy brasende forbi i stor fart, så kloss opp til meg at jeg kunne høre folkene snakke om bord. Jeg skrek om hjelp, hjelp! — men også denne gang forsvant fartøyet.

Orkanen hadde nå jevnt ut sjøen slik at den lå flat som en åker. Vinden fikk liksom ikke tak på sjøen mer, men været var overhendig.

Plutselig dukket fartøyet opp igjen. Jeg skrek påny, skrek, skrek — og denne gangen hørte de meg. De styrte først i le av båten min, senere rett på. Jeg så at de ville komme til å knuse både båten og meg, jeg reiste meg for å prøve å kaste meg klar.

Da kom en kraftig brottsjø og hev fartøyet først unna, men straks etterpå inn mot meg igjen. Vinden la den helt over på siden, rekka skar gjennom sjøen og strøk ripa på min båt. I samme øyeblikk fikk båten min et kraftig støt av et brott, med den følge at jeg ble kastet direkte inn på dekket av fartøyet. Jeg hørte skipperen rope

til utkikksmannen som stod forut med ei line i hånden: — Ser du noe? — Jeg så noe for en stund siden, lod svaret. Jeg syntes det var på tide å blande seg inn i samtalen, og ropte: — Han som skal reddes er om bord allerede!

Det Vold hittil hadde opplevd, var mer enn hva vel en alminnelig dødelig ønsker seg for en natt. Men for Jens Vold hadde natten og orkanen mer å by på. Vold forteller videre:

— Skøyta var fra Romsdal og het «Fridtjof Nansen». Den hadde fått blåst vekk forseilene, og storseilet var kjørt ned til svikket. Mannskapet visste ikke hvor de var eller hvor det bar hen. De var ganske prisgitt orkanen, og visste ikke hva de skulle finne på. Så bad de meg om å få høre min mening, jeg var jo kjent på feltet. Jeg sa at de burde gjøre istand resten av seilene og dreie vest, ut mot havet.

De gjorde det. Slik, halvt mot vinden, ble vi liggende og bakke i nær på to timer. Jeg fikk oppholde meg i kahytte, utkjørt og forslått som jeg var.

Brått kom ropet ned til meg: — Vi ser land!

Dette var ved 5-6 tiden om morgenen. Jeg var ikke sen om å komme meg på dekket, hvor jeg gikk over mot luvert side. I det samme kom en veldig sjø styrtende inn over dekket. Jeg stod like ved fangstbåten, som var surret. Sjøen slengte meg inn i den. Under presset av flere tonn vann slet båten surringene — og ut over rekka seilte både den, jeg, kabelen og kaggene.

— Herre min Gud! tenkte jeg. — Skal det da aldri bli slutt på mine prøvelser!

Forts. neste side

10 topp kriminalromaner for voksne

I SOLID HELBIND AV KUNSTSKINN MED DEKOR

TIL BILLIGBOKPRIS —
BARE KR. 12,— PR. MND.!

Av et hundretalls gode kriminalromaner har vi valgt nettopp disse 10 handlingsmettede romanene for den kresne kriminalleser.

Vi garanterer at De, på de ca. 2.000 sidene serien består av, opplever den intense fart, spenning og nervepirrende dramatik som man ventet å finne i gode underholdningsromaner.

Les disse bøkene om de gåtefulle kvinner og de handlekraftige menn som kjemper innbitt med intelligens og våpen på begge sider av loven. Her finner De action på hver side. Det vi tilbyr Dem er god avkobling fra hverdagens strev.

Serien består av følgende romaner:

Skjebnesvanger tabbe av Ovid Demaris. Glasset som drepte av G. J. Barret. Det lange skriket av Manning K. Robertson. Mannen som ikke kunne drepe av J. F. Straker. Piken med seks fingrer av Hugh Pentecost. Likvogn for McNally av G. J. Barrett. Dødens øy av J. F. Straker. Mareritt ved dagry av Judson Phillips. En morders spill av Reg Batchelor. Lik i håndjern av Frank A. Smith.

Alle 10 bind sendes omgående. Full returrett i 3 dager.

Til Alle Hjemmes Vareservice A/S, Gjerdrums vei 5, Oslo 4

Send meg straks 10 kriminalromaner for voksne innbundet i helbind med dekor.

Kontakt kr. 104,— eller mot avbetaling med kr. 20,— ved mottagelsen og resten med kr. 12,— pr. mnd. i 7 mndr. (Stryk det som ikke passer).

Navn: _____
 Adresse: _____
 Postnr. _____ Poststed: _____

ALLE TIDERS

82

DELER

HOBBYVERKTØY

Kontant kr.498,-

Benytt Dem av dette enestående tilbud! Et meget rikholdig verktøysett av BRA kvalitet til REKLAMEPRIS. Settet leveres KOMPLETT med:

- 1 stk. DN 70 Black & Decker dobbeltisolert 10 mm boremaskin. Inng. effekt 370 W ved 2600 o/m.
- 1 stk. Chuckhode
- 1 stk. Chucknøkkel
- 7 bladers hullsag (25-64 mm)
- 19 stk. Metallborer (1-10 mm)
- 25 stk. sandpapirskiver
- 5 stk. sliphoder av aloxid
- 1 stk. 100 mm skjæreskive
- 1 stk. 100 mm slipeskive
- 2 stk. adaptere
- 1 stk. 18 mm sylindrefres
- 1 stk. komplett sirkelsag
- 3 stk. sagblad
- 1 stk. malingsrasp (125 mm)
- 1 stk. komplett figursag
- 1 stk. sagblad for figursag
- 1 stk. 5" gummiskive
- 1 stk. pussesåle (190 x 90 mm)
- 1 stk. sandpapir for pussesåle

Hurtigsvar premie!

- 7 stk. treborer i størrelsen 8-10-12-16-18-22 og 25 mm.
 - 1 stk. vinkeldrev — utveksling 1:2 — gir mulighet for 3 hastigheter! (5200 - 2600 og 1300 o/m.)
- Et så variert og effektivt sett vil De kunne tjene inn på kort tid!
- På avbetaling Kr. 170,— ved mottakelsen, deretter Kr. 60,— i 6 mnd.

Er bestillingen postlagt innen EN uke får De et stativ til boremaskinen (verdi kr. 24,—) med på kjøpet. Send kupongen i dag til

SANDNES HOBBYIMPORT A/S, 4300 Sandnes

Send meg straks sett komplette hobbyverktøy kontant pr. postoppkrav / På avbetaling — (stryk det som IKKE passer). Minimumsalder for avbetaling er 21 år.

Navn: _____
 Adresse: _____
 Ved avbetaling: ALDER Egenhendig underskrift _____
 Porto tilkommer. 5 dagers full returrett.

VM 38-71

er
du
mann
nok
for

Kobro & Co. A/S, Oslo 3.

LEGEMIDDEL

Alka-Seltzer

gir tosidig effekt ved
stinn mave og hodepine

Mavebesvær og hodepine opptrer ofte samtidig, og i mange tilfeller er hodepine et resultat av stinn og urolig mave.

I slike tilfeller vil ALKA-SELTZER ha en dobbel virkning fordi den nøytraliserer tilfeldig syreoverskudd, samtidig som den hurtig lindrer hodepine. ALKA-SELTZER virker ikke avførende.

2 tabletter oppløses i vann til en brusende drikk med frisk smak og smertestillende virkning.

Millioner verden over bruker Alka-Seltzer med 2-sidig effekt.

Alka-Seltzer fås kjøpt på apotek og medisinsalg uten resept.

Alka-Seltzer

Forts. fra foregående side

I neste øyeblikk kom en sjø og løftet båten på sine kjempeskuldre, og før jeg visste ordet av det, var både båten og jeg slengt tilbake dit vi kom fra – men fra motsatt side av skøyta!

En stund lå jeg omtrent sanseløs, og våget knapt å tro på det jeg selv hadde opplevd. Men da jeg kom til hektene og løftet hodet, fikk jeg til min udelte glede se land, land som jeg vel skulle kjenne. Det var Sebuodden, den vestligste pynten av Kvenvær, jeg så der inne bak skumkransen.

Jeg var ikke sen om å orientere de andre. Nå når vi visste hvor vi var, var det ikke vanskelig å bestemme hvor vi skulle. «Fridtjof Nansen» snudde nesen inn Ramsøyfjorden mellom Hitra og Smøla. Snart etter ankret vi opp på Tyrhaug havn.

Dette var lørdag morgen. Søndag morgen tok jeg rutebåten til Verøy, og derfra fikk jeg båtskyss hjem til Helseøylandet hvor jeg bodde den gang.

Det føltes nok så rart å gå fra båtstøa opp til hjemmet mitt denne dagen. Jeg skjønte jo at alle trodde jeg var omkommet.

Så snart ulykken for Titran ble kjent, startet hjelpekomiteer landet rundt med innsamlinger til de omkomne etterlatte. Kirkedepartementet fastsatte at det skulle være alminnelig ofring i alle kirker, og aviser i inn- og utland tok inn opprop om hjelpeaksjoner. Det manglet ikke på dem som gjerne ville gi. Etter at en som overlevde ulykken skrev om den til norske aviser i USA, kom det en lang rekke pengegaver fra utvandrede nordmenn der borte – disse pengene ble grunnlaget for Titran-fondet, som 50 år etter hendelsen var på 700000 kroner og fremdeles betalte ut beløp til etterlatte. Helt fra Kina kom det bidrag, og kong Oscar bidrog med 5000 kroner og trøstende telegram. Sluttsommen kom på 860400 kroner – et ganske imponerende beløp etter datidens pengeverdi.

Men kanskje kan de enkle linjene som en enke fra Nes på Romerike skrev til en avis bedre enn alt annet illustrere den offervilje og medkjensle som kom til uttrykk over hele landet, dengang som så ofte ellers:

«Jeg vil også yde min lille skjerv for at lindre nøden hos de tapre fiskeres tilbakeblevne hustruer og børn med hvem jeg føler sterkt, ti jeg er selv blitt fratatt min mand og jeg og mine små børn må berge oss selv, og da mine penger nu teller tre kroner og femogtyve øre, må min skjerv kun bli denne ene krone.»

Enkens ene krone ble nok satt ekstra pris på av de omkomne fiskernes tilbakeblevne.

«Ulven» hevner

Forts. fra side 25

set på en av tribunene gikk – noen hadde kuttet en ledning. De 50000 på tribunene forstod ikke at det var sabotasje og et øredøvende spektakel brøt løs. Lyset gikk på flere tribuner, hele området ble mørklagt. Da satte noen fyr på en tribune og vill panikk brøt ut blant publikum. I ly av alt bråket satte Mafiaen i gang – skar opp bildekk, ødela bilene våre...

Bronett nektet fortsatt å betale. Men etter noen rolige forestillinger på landsbygden slo hans motstandere til igjen i Milano. Da gav Bronett opp og innstilte turnéen.

Det hender sjelden at det er utlendinger blant Mafiaens ofre, men de

unnsner seg heller ikke å kreve penger av utlendinger. En norsk skipskaptein forteller: – For mange år siden var jeg kaptein på en båt som ofte gikk til Palermo. Dersom jeg ikke betalte en sum penger til brygge-mafiaen, gikk alt losse- og laste-arbeid tregt. Trosser ble kuttet eller stjålet. Å gå til politiet nyttet ikke. Det er ingen som ser noe, ingen som hører noe, ingen som vet noe...

Det er dette italienerne kaller «omertå» – taushetens lov.

For noen år siden ble legen Augusto Palmieri i Castelvetro vitne til hvordan tre «mafiosi» med «Lupara»-en gjorde det av med hans svoger, Alberto Capracotta. Palmieri fryktet som alle andre Mafiaens hevner, men etter en lang kamp med seg selv erklærte han overfor sin familie at han ville fortelle politiet hvem som drepte svogeren. Bare to dager etter at familien hadde fått høre Augustos beslutning, smalt igjen en «Lupara» i Castelvetroans gater. Da de modigste av innbyggerne våget seg til åstedet, fant de Palmieri. Han var død, begge øynene var stukket ut. Mafiaen hadde etterlatt tegnet på at den døde hadde sett noe han ikke burde ha sett.

En moderne bandeleder

Luciano Liggio er sannsynligvis den mest berømte og den mest representative skikkelsen i den sicilianske underverdenen. Han er også det beste eksemplet på den nye generasjon av Mafiaen – den generasjon som har funnet ut at de beste mulighetene til store inntekter nå ligger i byene. Folk i hans fødeby Corleone – nå en liten by med 18000 innbyggere – blir bleke når noen vil vite noe om denne mannen. De vet at et uoverveid ord kan koste dem livet. Luciano Liggio begynte sin løpebane innen Mafiaen under krigen. I 1944 klarte han å tilkjempe seg retten til å kreve inn «gabelotto»-en i sitt distrikt. Han omformet gården sin, Piano della Scala, til den rene festning, og var i mange år distriktets svøpe. Han omgav seg med livvakter og tvang distriktet til å godta hans lov. Han tvang dem til å motarbeide fagforeningene som brakte nye ideer ut på landsbygda, og han tvang dem til å motarbeide den gamle Mafiasjefen. Liggio lyktes i det han foretok seg, i 1948 drepte han fagforeningssjefen Placido Rizzotto og kastet ham i en kløft. Ti år senere vant han den indre striden i distriktets Mafia. Den tidligere sjefen, legen Michael Navarra, hadde forsøkt å hindre Liggio i å komme seg opp, og han falt som offer for Liggios våpen. For det første drapet er Liggio frikjent på grunn av bevisets stilling, for det andre ble han av en domstol i byen Bari dømt til livsvarig fengsel. Han ble dømt, men det ville være en sensasjon om han sonet dommen, hittil er han bare blitt straffet for andre mindre kriminelle handlinger – bare en kort periode har han tilbrakt bak murene.

Liggio har i dag hovedkvarter i Palermo, hvor det er fruktbar arbeidsfelt for «det ærerike samfunn», som Mafiaen også kalles. I dag er den tidligere små-banditten Liggio mangemiljonær, han har sine største interesser i narkotikahandel og bygningsbransjen – under hans kontroll står også et nettverk av større og mindre kjeltringer.

«Verdens største forretningsforetagende», har FBI-sjefen J. Edgar Hoover kalt Mafiaen i USA – den italienske Mafia er i europeisk målestokk heller ikke noe lite firma. De er i alle fall Europas største grossister i volds-handlinger...